

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homo Christianus In Sua Lege Institutus. Sive Discursus Morales

Quibus Totum Hominis Christiani Officium Explicatur; Quídq̄ue is fugere,
quid agere debeat, quàm exactissimè traditur

Segneri, Paolo

Augustæ Vindelicorum, Anno M.DCCXII.

VD18 90637038

Discursus VIII. De Peccato Blasphemiae. Blasphemiam in rectæ Rationis
libra gravius esse delictum quovis alio Christianorum; nec ad ejus pondus
elevandum sufficere, si, ut solet, dicatur, proferri ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51633)

DISCURSUS VIII.

De Peccato Blasphemia.

Carth.
in c. 24.
Levit.

I. Am horrendum est Blasphemiae peccatū, ut in sacris olim Literis non nisi raro admodū suomet nomine exprimeretur; quasi vel ipsum tam detestabilis flagitij nomen sufficiat ad hominis linguam contaminandam. Ecclesiasticus de Blasphemiam differens, loquelam mortis appellavit: *Loquela contraria mortis; hoc est, respondens morti*; indigna, quae unquam in electo Dei populo audiat: *Non invenietur in hereditate Iacob*. Alibi autem Spiritus Sanctus, permutatis vocibus, *benedicere Deo*, per antiphrasin facit idem sonare, ac *Deo maledicere*. *Benedixit Naboth Deum & Regem: Benedic Deo & morere: in faciem benedixit tibi: in faciem benedicat tibi*: eadem phrasi alibi saepius utitur; nec id aliam de causā, quam quia Deus, Sancto Joanne Chrystostomo teste hac loquendi ratione tegere voluit Blasphemiae horrorem, & maledictionem benedictionis quod modo velo tegere: *Benedictis maledicta velavit*. Hæc autem cum ita sint, quis non stupore attonitus hæreat, cum audit, tam olim cautè nominatum hoc Blasphemiae crimen, hodie autem à Christianis tam nullam adhiberi industriam, non ne nominetur, sed ne committatur? Ita est, Ma-

Hom. 4^a
de Iob.

ledictiones DEI tam hodie passim invaluerunt, ut vix, si ita loqui licet, invenire sit aëris palmum, qui tam horrendis vocibus repletus & contaminatus non sit. *Opresumptio nequissima, unde creata es!* Qua tandem in Palude hæc tam pestilens Hydra cunas & natales suos habuit? non alibi sanè, quam in infimā inferni abyssu. Utinam autem eā tuā ex cloacā non emerisset! sed illa, postquam venenato suo halitu regionem eam horrore sempiterni totam infecit, ad has etiam nostras inficendas ascendit. Vellem igitur hodie lingua mea minus non esset quam fulmen ad fulminandum tartareum hoc monstrum, & eò denuo deiciendum, unde emerit.

I.

II. Et ne vel unus ictus sit irritus, statuas primò inter nos, quid sit Blasphemia. Sunt qui se accusent de Blasphemiam, quia irā perciti malum aliquod grave Proximo, jumento, gredi, Diabolo, rebus aliis creatis imprecati sunt. Profiteor me hodie contra hos non differere: faciam id aliàs, neque verò si rem dicere volumus, hæ Blasphemiam sunt; maledicta sunt longius remota à peste Blasphemiam, quam nostrates serpentes distent à Draconi bus alaris. Blasphemiam igitur est sermo injuriosus Deo, & laudi Dei à dia-

metro

Ecclesi.
37. 3.Ro.
Hi.
Hi.
I.S. Th. 2.
2. q. 13.
ar. 10

metro oppositus. Unde sicut re ipsâ Deus sola mente laudari potest, ita etiam solâ mente potest blasphemari. Sed nos hîc agimus de illo peccato, quod plerumque linguæ ministerio admittitur.

III. Porro hæc Blasphemia, stygiæ instar Amphisibenæ, gemina in capita dividitur, quorum unum altero magis est pestilens. Primum Hæreticalis Blasphemia dicitur, quæ tûc admittitur; eum contumeliæ, Deo illatæ, malum etiam erroris alicujus contra veræ Religionis dogmata admistum est, ut si quis negaret Deo, quod ipsius proprium est, puta Sapientiam, Potentiam, Providentiam, Justitiam: aut ipsi affingeret, quod in eum cadere non potest, nimirum Peccatum. Sic blasphemant Hæretici, qui Deum faciunt aut horem peccati; inter Catholicos verò sic maledicunt Deo lutores illi execrandi, quos non pudebit nonnunquam furore percitos in hæc verba prorumpere; quod ne Christus quidem facere possit, ut ludo vincant; usque adeò iratam se sibi sortem experiri: ut nihil dicam de nonnullis ex plebe infima, qui tam dolenter de egestate suâ conqueruntur, ut dicant, malè fecisse Deum, tantis opibus aliquos cumulando, alijs dando nihil, perinde ac si sapientiùs ipsi res ordinare in Mundo hoc potuissent, quàm ipse Deus; ut olim jaçtabat impius ille Rex Alphonfus, dubites, stultùsne magis, an superbus, quem ferunt dicere solitum, si, cum primùm Mundus conderetur, ipse adfuisset, multa Deo rectiùs, quàm nunc sibi, constituta fuisse suggesturum.

IX. Alterum Blasphemiae genus simplex dicitur, cum nullum errorem Fidei repugnantem admistum habet; sed eâ solâ impietate constituitur, quæ contumeliam Deo illatam necessariò comitatur. Talis est, cum iræ impetu contemptim compellatur. Corpus Dei: Sanguis Dei: etsi enim & Corpus & sanguinem Deus habeat, quæ nostrâ causâ assumpsit, non tamen assumpsit, ut momentis omnibus à sacrilegis his, & execrandis linguis tam propudiosè tractetur. Duobus autem modis hæc exardescere potest, primò quidem rectâ contra Deum: & tum communis omnium doctrina est, illas loquendi formulas blasphemiam continere: aut concipi potest ira non rectâ contra Deum, sed contra rem aliquam creatam; & de hac duæ sunt Doctorum sententiæ: volunt aliqui, tunc istas voces: *Corpus Dei*, *sanguis Dei*, etsi prolatas impetu contemptum præferente, non esse verè Blasphemias, sed esse noxam minùs gravem, quàm in Reverentiam Deo debitam, & Religionis virtutem peccetur; etsi ratione pravi exempli, quo sæpe alijs est offendiculo, qui eas profert, & ratione periculi, blasphemandi re ipsâ, cui se proferens exponat, nonnunquam etiam tum gravis noxa contrahi possit. Alij è diverso magni nominis & æstimationis Doctores adstruunt, hac loquendi ratione veram semper Blasphemiam admitti, cum semper eam manifestus Dei contemptus comiteretur, etsi ira, cujus præcipiti impetu proferratur, non contra Deum, sed contra rem aliquam copditam feratur.

N 2

V. SI

Sylvest.

V. Blas-

phem.

n. 3.

Suarez:

I. de

Rel. tr:

3. l. 10. c.

6. n. 11.

Toletus

I. 4. c. 13.

n. 6.

Roder.

Hisp.

Hisp.

l. 4. c. 5.

V. Si mihi fas esset, hac in contro-
versia arbitrum agere, & ferre senten-
tiam, duo libenter assererem. Primum
est, his in Provinciis, ubi pessima as-
suetudo nimis jam quam communes fe-
cit ejusmodi detestabiles loquendi for-
mulas, facile locum habituram eorum
Doctorum sententiam, quos primò
attuli. Ubi autem sacrilegæ illæ vo-
ces, *sanguis & Corpus DEI*, nondum
illum amiserunt horrorem, quem cum
pronunciantur, secum ferunt, vix du-
bitem affirmare, propius verò esse,
quod alterius classis Doctores tradunt;
has enim ad voces, qui paulò reli-
giosiores sunt, horrore perfun-
duntur, tanquam ad certum Dei con-
temptum, agnoscuntque per illas mul-
tum imminui debitum divino nomini,
& ineffabili Verbi, carnem nostram
induti, mysterio honorem ac reveren-
tiam. Nec satis est se purgare cum
aliquibus: *non cum Deo, sed cum homi-
ne, me proritante, mihi res est.* Non,
inquam, satis est: impiæ siquidem vo-
ces Deum simul, per illas contemptum,
feriunt; qui enim illas pronuntiant,
Parthorum morem imitantur, qui o-
lim tela in hostem jacere non noverant,
quem in terris habebant, nisi prius il-
la Cælum versùs contorsissent.

VI. Alterum, quod in re præsentì
dicerem, est: etsi præcepti iræ imperu
sic blasphemare diabolicum non sit,
nullâ tamen ratione esse conveniens
Christiano: dum, si non aliud, illud sal-
tem Dei præceptum violatur, quo veta-
mur *nomen Domini Dei assumere in va-
nità.* Unde etsi voces hæ, & iram exone-
randi formulæ, blasphemiarum rationem

non contineant, quid refert? sunt cer-
tè tales, quas deceat longissimè aman-
dare ex ore hominis Christiani, ut
quæ ipsi Decalogi tabulis Deo invisæ
esse dicuntur: *Nec enim habebit in son-
tem Dominus eum, qui assumpserit nomen* *Exodi,*
Domini Dei sui frustra. *20.*

II.

VII. His positis, quæ vobis eru-
diendis præmittere oportuit; si jam ex
mo quæritis, quid ego de Blasphemiarum
peccato sentiam, paucis vobis respon-
debo, S. Hieronymi verbis, me illo por-
tentosius aliud nullum invenire. *Ni-
hil horribilius Blasphemiarum: omne quippe* *In Is. 6.*
peccatum, comparatum blasphemiarum, levi- *18.*
us est. Quid igitur afferri potest, quo
eius perveritas melius innotescat? plum-
bum & Hydrargyrum metallorum om-
nium gravissima sunt, in iis enim lique-
factis gravissimi lapides supernatant.
Talis & Blasphemiarum natura est. Ac-
cipite furta, adulteria, cædes, perjuriam,
prò quam immania saxa! imo quas ru-
pes & montes! dici possunt ad Cælum
usque apicem porrigere, tam sunt alti: *1. Esdr.*
Delicta nostra creverunt usque ad cæ- *9. 6.*
lum. Hos tamen ipsos montes mole
ac pondere Blasphemiarum superat: unde
huic immergi tanquam leves superna-
rant: *Omne peccatum comparatum* *S. Thom.*
Blasphemiarum levius est. Subscribit autem *2. 2. 9. 13.*
S. Hieronymo S. Thomas in Summa. *ar. 3.*
sed audite ejus rei causam, ne forte rem
amplificando ultra verum auxisse videar. *S. Th. 2. 2.*
VIII. Tribus ex capitibus colligi *ar. 3. 1.*
potest gravitas peccati: ex objecto pec-
cati quod admittitur; ex personâ illius,
qui admittit; & tandem ex effectis,
quæ ex illo admisso consequuntur; ex omni-

omnibus his captibus peccatum Blasphemix quolibet alio, quamlibet enormi & gravi, gravius est & enormius.

IX. Sic autem rem se habere, ostenditur. Primò enim noxæ hujus obiectum est, Honoris divini Imminutio: *derogatio divina bonitatis*; quâ quidem detestabilius excogitari nihil potest. *S. Tho. 2. 2. q. 13. a. 1. 8. 3. Rom 2. 23.* Omne quidem peccatum est aliqua divini honoris læsio, juxta illud: *Per pravaricationem legis Deum in honore*: eo tamen cum discriminæ, quòd aliis in peccatis divinus honor lædatur non rectâ & studiosè, sed velud aliud agendo, dum quis asperratur DEI legem auferendo rem alienam, totum alienam violando, vitam alteri eripiendo, aut quidvis aliud, quod collibeat, perpetrando: Blasphemia autem divinum honorem rectâ, nullo mediante, contemptui habet; estq; offensæ genus ac Injurix, quod præcipuè Deo ipsi inferitur, & non aliis, quæ pendent ab ipso, ut sit in re aliena auferenda, aut alio quocunque peccati genere, quo Proximi jus violatur. Quale autem hoc, quantumque sit, quis unquam cogitando assequatur? Qui Civi injuriam facit, dubium non est, quin etiam Principi injuriam faciat; magis autem eum offendit, qui in ejus servum aliquem injurius est: gravius adhuc eundem irritat, qui familiarium & Intimorum aliquem vulnerat: sed qui Principi ipsi plagam infligere molitur, prò quanto graviore ille se crimine obstringit, et si, quâ Princeps undique obarmatus est, loricâ ictum irritum eludat? Est

hoc læsæ Majestatis crimen, cui ne quidem in intimis Ecclesiarum adytis tutum asylum patet, & pœnâ planè intoleranti, quâ nullum aliud facinus, plectitur; & meritò quidem. Atque hoc est, quod se assequi Heli Sacerdos ostendit, quando sic immorigeros suos filios est allocutus. *Si peccaverit vir in virum, placari ei potest Deus; Si autem in Dominum peccaverit vir, quis orabit pro eo? An erit è Cælitum numero aliquis, qui hujus generis rebelli veniam impetrare contendat? Non equidem existimem, novi enim, vel humana in Republica lege vitium, ne quis læsæ Majestatis reo veniam à Principe exorare labore.* Et hoc summè Perduellium è numero blasphemii sunt. *Quanto enim, ut docet Angelicus peccatum contingit ex altiori fine, tanto peccatum est gravius.* Quem autem finem in genere mali sublimiorem præfigere sibi homo potest, quàm ipsummet Deum contumel à afficere, & aliis se formidabilem reddere non timendo, imò irritando ipsum totius universi Monarcham, eumque tantum non aperto Marte aggrediendo? Et tamen hæc est illa meta, ad quam collimat Blasphemii lingua, ut ante dictum est. *Contra Omnipotentem roborata est. Rectâ Dei contemptum spectat.* Hac igitur causâ, non, ut alia peccata, asserente S. Bernardino, aut ex ignorantia, aut humana imbecillitate nascitur; sed ex pura malitiâ: ictus est, qui non percussus tantum, ut jam dicebam, sed rectâ in Deum & tremendæ ejus Majestatis auctoritatem vibratur.

1. Reg. 2. 25.

L. Quis quis G. ad Jul. Majesta

2. 2. q. 75 ar. 3. c.

X. Atque hæc de objecto Blasphemæ. Ab hoc si transeamus ad considerandam personam Blasphemantis, an non quæremus statim: *Quis est hic, qui loquitur Blasphemias?* Quis est hic, qui non veretur despiciatui habere Regem illum, & Monarcham supremum, cui res conditæ univærſæ, etiam Cælestes illæ nobilissimæ, subditæ sunt, & trementes ei adstant? *Paventes ad nutum ejus.* Estne aliud tandem quàm tantillum putredinis, colore illitæ, frustum? Omnino, hoc est; est homo vilis, vermiculus humo sublatus, sordidus, abominabilis; homo undique sterco exudans, *Homo putredo, & filius hominis vermis.* Et tamen parum esset istud; nisi esset etiam homo summis favoribus à DEO affectus. Talis profectò est, quisquis Christianus est. Quare animum advertite, an non impietas, omnibus quidem blasphemis communis, immensum quantum in nobis crescat animi Ingratissimi auctario! si Mahomeri aliquis, si Idolorum cultor barbarus, Deum blasphemet, videtur id, nostrâ loquendi ratione, Deus ferre ac tolerare posse: *si inimicus meus maledixisset mihi, sustinuissem utique.* Sed quòd eum blasphemet homo Christianus; natus in ipsa DEI Regiâ, verâ inquam Ecclesiâ; nutritus ad Angelorum mensam SS. Eucharistiæ escâ; Christianus Dei amicus ob gratiam, in sacro Lavacro collatam, ab eo adoptatus in filium, arcanorum ejus confcius, hæres Regni, obstrictus ad habendum cor idem cum corde JESU Fratris sui natu ma-

joris; ut, repeto, homo Christianus tot beneficiis ornatus Deum blasphemet, quis tandem quoquo modo ferat? Enimverò prorsus mihi persuadeo, cunctas omnino, cunctas res creatas, nisi earum impetum divina cohiberet Justitia, irruituras in hoc ingrati animi & audaciæ monstrum, & illud in mille frustra discerpturus.

XI. In Quibuscosâ Hispaniæ Provinciâ homines duo audacissimi & consceleratissimi innexi invicem erant amicitia, qualis esse solet eorum, quos quidlibet audendi licentia copulavit: sed quàm illi sibi invicem caris, tam eos exosus erat Deus ob blasphemiarum infantiam & prorervam assuetudinem, quibus, vel tantillum irâ perciti minorem habebant rationem Corporis Dei, & Sanguinis, ipsorum causâ profusi, quàm cœni, quod pedibus proculcabant. Quia autem, quæ ponit in Cælum os suum blasphemum, omnem Dei reverentiam exuendo, multò magis, Prophetâ teste, ejus etiam lingua transit in terra, homines contemptim irritando, ambo isti infelices ac execrati, gravirixâ ipsos inter ac alios exortâ, vulneribus concisi in arenâ procubère, non tam eorum, quos provocârunt, quàm vindicis DEI dexterâ prostrati, quæ sibi ejus pugnæ gloriam vindicare voluit. Vix enim sceleratam animam uterque efflaverat, cum undique omnes illius Provinciæ canes eum ad locum concurrere, cadavera illa invadere, certatim discerpere, & minutas in particulas ipsa adeò nefandorum hominum ossa comminuere

visti

vifi sunt. Non dissimili ratione blasphemus omnes cunctæ res creatæ tractarent. & toto è Mundo z zania hæc maledicta stirpitus evellerent, si cùm ad Deum non tacitis vocibus clamant *Visimus. & colligimus ea?* eas Deus non refrenaret ac cohereret illo suo absolutâ autoritate prolato *Non*, quo uti consuevit, antequam tempus messis adveniat: *Et ait: Non.* Et verò an non & vos censetis Impios hoc omni dignos excidio! Revocate quæso in animum, ad quid populum Christianum elegerit Deus, inter totâmq; diversos, tantùm non penitus ab eo derelictos, populos. Electus est, ut ante alias Nationes omnes, divinæ Majestatis laudes concinat, in hoc totius universi templo Sacerdotis quodâmodo munere fungatur, & linguâ suâ non aliter, quàm vivâ acerrâ utatur ad laudum incensum Deo adolendum: *Vos autem genus electum, regale Sacerdotium, gens sancta, populus acquisitionis, ut virtutes annuntietis ejus, qui de tenebris vos vocavit in admirabile lumen sumum.* Et ipsam hanc linguam, cujus est, divinarum perfectionum & magnitudinis illius immensæ præconem agere, tantâ ipse est proterviâ, ut tollere contra Deum & animare non vereatur, ad exustandum in Dei faciem anhelitum tam putentem, tãnque pestiferum, ut hoc magis scelerentem ne ex ipsis quidem sceleratissimis Orci cloacis haurire posset? Prima pars, cujus dominium sibi vindicare in iniquali illo Baptismi lavacro Deus voluit, lingua est, ut nòstis. Neque enim cùm in Templum

infantulus abluendus defertur, mox sacras undas capiti Sacerdos affundit, quibus purgetur à sordibus: sed primò ori tantillum salis, ritu solemnè consecrati, inserit, quâ cæremoniâ illud significare nobis vult Ecclesia; linguam ejus, qui Christo nomen dat, debere esse sapientem, moderatam, unicè additam gloriæ divinæ propagandæ, ut rem ejus cultui jam sacram dicatâmq; Quis proinde in totius Cæli oculis horror erit, videre hominem Fidelem, linguâ, totitulis Deo consecratâ, abuti ad eum magis, quàm malus ipse Dæmon possit, ludibrio & contemptui habendum?

XII. Neque verò hallucinor, AA. dum assero blasphemus Deum majori ludibrio habere, quàm ipse Dæmon habeat. Dæmon siquidem non nisi animo Deum blasphemat; hi autem perfidi non animo tantùm, sed linguâ etiam id præstant, stygii sui Parentis eâ re desideria executi: *Vos ex Patre Diabolo estis, & desideria ejus vultis perficere.* Dæmon siquidem, qui animo tantùm injurius in Deum esse potest, id unicè desiderat, ut sit, qui alio etiam modo, & scilicet voce ac linguâ, illummet despiciatui habeat. Præterea Dæmonum blasphemix ac maledicta in Deum, culpæ quidem sunt; sed insuper simul habent rationem pœnæ; ac proinde si considerantur ut pœnæ, ex his quoque aliquid gloriæ Deus obtinet; non secus ac Judicis gloria est, impiorum à se supplicio affectorum improperiis profcindi. At Christianorum Blasphemix mera culpa sunt: Unde in his nihil Deus

habet,

1. Pet.
249.

Vos autem genus electum, regale Sacerdotium, gens sancta, populus acquisitionis, ut virtutes annuntietis ejus, qui de tenebris vos vocavit in admirabile lumen sumum. Et ipsam hanc linguam, cujus est, divinarum perfectionum & magnitudinis illius immensæ præconem agere, tantâ ipse est proterviâ, ut tollere contra Deum & animare non vereatur, ad exustandum in Dei faciem anhelitum tam putentem, tãnque pestiferum, ut hoc magis scelerentem ne ex ipsis quidem sceleratissimis Orci cloacis haurire posset? Prima pars, cujus dominium sibi vindicare in iniquali illo Baptismi lavacro Deus voluit, lingua est, ut nòstis. Neque enim cùm in Templum

Ioan. 8.
44.

habet, quod ipsi placeat, et si ipsi hi
impii inveniant, quod ipsis placeat;
qui eò nonnunquam impietatis proficiunt,
ut sese de iis jactent, ut Monstrum
illud septiceps in Apocalypsi facturabat,
quod singulis capitibus blasphemias suas,
tanquam coronas, imposuerat, ad eò in iis
sibi complacerebat: *super capita ejus nomina blasphemias.*

Apoc. 13. I. Denique si maledicunt Dæmones Deo,
maledicunt promeritis ab eo supplicij
mactati, & icterum atrocissimorum vim
atrocitate maledictionum & execrationum
quodammodo compensant. *Blasphemaverunt Deum
cali pra vulneribus suis.* At Christiani,

Apoc. 17. At Christiani, toto orco deteriores,
quid faciunt? maledicunt Deo dum illis
blanditur; illam ipsam manum amantissimam,
quæ cuncta largitur, invadunt & lacerant,
illa ubera mordicus apprehendunt, quibus
suavissimè lactantur. Quis igitur canis
majorem in rabiem agi potest, quàm ille,
qui non solum Patrem familias morderet,
sed etiam tum morderet, dum panem hic
illi porrigit?

XIII. Memini me legere de Populis
Athlanticis, fuisse illos tam barbaros &
inhumanos, ut Soli eorum supra horizon-
tem exorto maledicerent. Movit me initio
vehementer, non nego, ejus rei indignitas.
Subinde tamen ejus causam vestigando
affectus sum: *Usti,* scribit de iis Historicus,
undiq; torrente sidere odere Deum lucis.
Verberat miseros continuo Sol radiis
tam ardentibus, quàm ullam uspiam
plagam adurat: unde si malè illi dicunt,
miseratione digni sunt; cùm

Solim. v. 34.

ab eo se pessimè torrent, & aduri sentiunt.
Sed quid vester sensus foret, si harum
nostrarum Regionum inquilini Soli maledicerent?
nostri, inquam, gentiles, qui sub Zona
vivunt, quæ Solis radios experitur tam
temperatos, qui beneficia ab eo accipiunt
tam multa, ne petita quidem; à quo tantum
accipiunt vitium, tantum opum, tantum
oblectamentorum, ac deliciarum, valetudinem
tam firmam, & constantem? an non
barbaries hæc foret non ferenda? Jam
prospicite, quid comparatione istâ spectem.
Mali Dæmones pessimè volunt, & precantur
Soli divino, cùm in eos diffundat non
radios tantum vehementer calentes, sed
ardentissima iræ ac furoris sui fulmina;
ac proin si rabie in Deum vehementer
effervescunt, id mirandum non est:
Usti undique torrente sidere, oderrunt Deum lucis. Sed nos Christiani,
Fidei sinceræ lumine ab eo collustrati,
locupletati tantâ gratiâ, ad tam Sublimem
electi gloriam, tot saluberrimarum
inspirationum influxibus adjuti recreatique,
unquamne poterimus linguam nostram
movere ad diras & maledicta contra
Solem tam beneficum: *Va provocatrix &
redempta Civitas!* *Va tibi, Popule* *Sophon.*
Christiane, qui cùm te videas tam multis
cruciatibus, tam copioso sanguine, amore
30 *tam inexplicabili à Deo tuo redemptum,*
audes tamen irritare eundem linguâ tuâ
poterius & atrocius, quàm id faciat
execrabilis Dæmonum turba, quos redimere
non est dignatus! va tibi misero, va;
Va provocatrix & redempta Civitas!
Quid ages ad restaurandam

randam amicitiam, quam cum eo in sacro Lavacro contraxisti, dum eandem nunc tam perfidè & protervè frangis? *Ad amicum, etsi produxeris gladium, non desperes, Ecclesiastici verba sunt, est enim regressus.* Fill, si repentinè perturbationis impetu abripi te permiseris, ut stricto pugione peteres amicum, noli confestim spem omnem ponere; nam etsi amicitie vulnus gravissimū inflixeris, non est tamen plaga, quæ curationem non admittat: *est enim regressus.* At si amicum læsisti in honore, contumeliâ afficiendo, & infamie notam inurendo, enimverò non haberem, quid tibi suggererem consilij; hoc enim esset lacerare vestem non confurilem, quæ acu filoque iterum conlui non potest. *Ad amicum est concordatio:* sed audi ad rem nostram, quo casu sperari id non possit; *excepto convitio, & improprio.* Est autem Blasphemia *convitium* æquæ ac *improperium:* *convitium* quidem, propter contumelias, quas in Deum jacet blasphemus; *improperium* propter injurias, quas illi maledicendo exprorat. Non id quidem Spiritui Sancto propositum est, his loquendi formulis, ut ad funem & desperationem omnis veniæ Blasphemus adigat, ostendere tamen vult, malum hoc esse, cui non tam promptum & expeditum sit remedium, ut sibi forrè non pauci eorum persuadent: unde ad id te ipsâ consequendum opus est, ut ad Medicum Omnipotentem confugiant studio longè ardentissimo; cum hujus dextræ nulla sit incurabilis plaga, etsi a *R. P. Pauli Segneri Christ. Instr. Tom. 1.*

liâs talis habeatur. *Qui sanat omnes infirmitates tuas.* Atque ita apparet horrenda illius, de quo nobis sermo, peccati gravitas in ore hominis Christiani, ex illa malitiæ profunditate, quam Blasphemia in se continet, & ex sublimi illo gradu, è quo homo Christo in Baptismo initiatus, præceps deorsum ruere non formidat: *Propter magnitudinem peccati, & propter altitudinem dignitatis.* Superest caput tertium, ex quo Blasphemia culpâ quavis aliâ funestior & detestabilior dicitur; sunt autem effecta illa funesta, quæ caudatum hoc sidus ut infauftam appendicem post se trahit. *Gravitas peccati triplex, ex materia, ex parte peccantis, & ex effectu consequente.*

XIV. Duplicis autem generis hæc sunt effecta, alia culpæ, pœnæ alia. Ad culpam quod spectat, peccatum hoc publicum est, quod ignis instar serpit; eâque causâ lingua blasphema verè dici potest *lingua inflammata à gehenna:* ejus enim idioma non tantum ut ignis, sed ut flamma propagatur. Discunt id natu minores, quia audiunt ex majoribus: proficiunt Dominorum magisterio famuli, & Parentum verba parvuli balbutientes imitantur, jamque hæreditas est, quod ut luem oportebat abominari. Quare si propagati incendij reus est, qui ignem suum accensum custodivit negligenter, quomodo non magis illius reus erit, qui deditâ operâ illi spargendo manum commodat? Hoc autem est, quod impii isti blasphemæ præstant. Unde quomo-

C. leg. antiq. tit. 2. l. 3. in leg. vi. sigor.

quomodo fieri potest, animas eorum non esse conditione deterrimâ, dum non suis tantum, sed alienis etiam noxis sunt onerata? *Blasphemare faciunt nomen Domini*: Non contenti suo ore DEO maledicere eos etiam, qui eatenus id nesciebant, pessimam DEUM blasphemandi artem edocent.

XV. Sed hoc maligenus est, quod Impiis parum terroris incutit; noxarum suarum habere imitatores. Magis forsitan terreantur pœnâ, cui se obnoxios reddunt, eò quòd Patriæ exitium ac pestis sint: pœna, quæ eos exosos omnibus, omnibus execrabiles, plùs quàm ullum aliud Impiorum genus, merito reddat. Pictores, ut ventos magis furentes coloribus exprimant, capita pingunt, clausum intus spiritum plenis buccis conatu maximo exufflantia. Sed hoc pictoriæ artis commentum est, ad quod adiguntur necessitate illâ, quâ subicere oculis debent, quod omnem ceteroquin aspectum fugit. Ceterùm aliis omnino è buccis, turbines omnes, omnes tempestates oriuntur: tales autem sunt buccæ blasphemantium. Si animum advertere volumus ad casus sinistros, qui sus deque vertunt patriam, si bella, morbos, contagionem, strages irreparabiles alias, facile videbimus, non aliunde ventos tam turbulentos & perniciosos crebriùs aspirare. Illud saltem certum, Imperatorum decreta Blasphemias trium gravissimorum malorum causas agnosce-

Authent. ut non luxuriè sur hom. terramotus, & pestilentia sunt: cum Divina se Justitia contra hos Insanos

honoris sui aggressores armet, ut non solum stirpem eorum & posteros disperdat, tanquam exitialium viperarum progeniem, sed ut cum ipsis non raro Nationes totas extirpet. Unde hortantè S. Chrysostomo, cum quis blasphemum os diducere auditur, pat esset cunctos concurrere ad illud obturandum, tanquam portam, per quam omne genus malorum irumpit. Verba S. Doctoris sunt: *Obstruamus eorum ora, & tanquam fontes mortiferos ocludamus, ut penitus evanescant mala, qua Civitates comprehenderunt.* Vanum est

sperare, Dilectissimi, fore, ut unquam res secundo cursu fluant, priùs quàm buccæ hæ, tot tempestatum causæ, obrurentur. Obtulit se aliquando videndum Deus Roberto, Galliarum Regi religiosissimo, qui Regno suo pacem effl. & ab eo exposcebat; & in hæc illum verba allocutus est. *Roberte, pacem priùs non habebis, quàm Regno tuo Blasphemos expellas. Quare si lites vos exhauriunt ad fundum, si mures, cicadæ, grylli sparsam sementem populantur, si grando vastat vineas, morbi ac lues familiam pauca ad capita redigunt, nolite mala duntaxat vestra & noxas deplorare, sed fontem etiam investigare, ex quo mala tam dira promanant. Et fortè non longè eundem erit, ut hic inventiatur: incidetis confestim in famulum aliquem sceletatum, aut filium sacrilegum, qui tot aliis nefandis libidinibus auctarij instar addat Blasphemiam. Hæc igitur sistite.*

Ne desinas ab homine iniquitatis, qui addit

Hom. 11
ad Pop.
antioch

Lev.
24.

Lev.
24.

Job. 31
37.

addit super peccata sua blasphemiam: jam enim calamitatum, quæ vos premunt, originem detexitis: obrurate os illud sacrilegum & scelestum; expellite vestris ædibus famulum, filium castigare, & confestim cessabunt sinistra illi casus; id autem nō fiat, denuncio vobis, quod nec vobis secundæ res ituræ sint, nec ipsi etiam Patriæ; etsi nullus conscia sceleris, quidquam jam ad votum cessurum. An nescitis, jussisse in Levitico Deum, ut blasphemus omnis certatim populus lapidibus obrueret? *Qui blasphemaverit nomen Domini, morte moriatur: lapidibus opprimit eum omnis multitudo.* Jubere poterat DEUS, ut tanti flagitii rei manu carnificis strangularentur, agerentur in crucem, jugularentur, capite truncarentur, quis dubiter? Nihil autem horum præcepit; sed præcepit, ut obruerentur lapidibus, & quidem à tota populi multitudine, cunctis in id operam suam conferentibus: ut constaret omnibus, tollere è medioblasphemum aliquem, non privatam, sed publicam causam esse, in qua certatim cuique laborandum esset ad alios incolumes servandos. Hinc etiam non eos tantum, qui Civium erant è numero, sed peregrinos, sed eà tantum inter facientes, saxea hac grandine eodem modo necesse erat opprimere. *Lapidibus opprimit eum omnis multitudo, sive ille Civis, sive Peregrinus fuerit.* Tantum malorum afferre potest integræ Provinciæ, etiam qui tantum illac transeat, blasphemus. Vos interim denuò perpendite, quàm perniciabilis

hominum fax ista sit, quæ tantum damni affert iis, qui hospitio eos recipere non dubitant! Nemo non videt, Exulum primipilos, quos divina Justitia suos in catalogos retulerit, esse blasphemus: nec enim satis illi est, vocare eos ad supplicium, sed cum ipsis ad pœnas vocat, qui vel in Civitate eos suâ tolerant, ne dicam, qui domo ilios recipiunt.

XVI. Nec tamen hæc, quæ ipsos hoc in Mundo manent mala ac pœnæ, (ubi omnibus horrore debent esse, & abominationi, sic ut quisque quàm longissimè eos à se habere omni conatu debeat) vel sola sunt, vel præcipua: sed majora & atrociora sunt, quæ ipsos in Mundo manent altero, in quo aliud profectò, quàm extremam perniciem non habent quod expectent. *Homo qui maledixit Deo suo, portabit peccatum suum:* Sic Deus pronuntiat; nec enim infelix, peccatum suum post se hoc in Mundo relinquet, ut relinquunt illi, qui sincerè de admissis sub finem vitæ dolent, sed secum illud alterum in Mundum deferet. Quò autem deferret? ad abyssum illam usque inter Dæmones, inter æternum damnatos, à quibus illud, si dicere fas, velut commodatò acceperat. Neque hoc divinantis tantum augurium existimetis velim. Omnium vox est, quòd sicut semper in DEI laudes effusum esse, argumentum est faustissimum beato Cælicum Catalogo annumerati, juxta illud; *Benedicentes ei hereditabunt Terram:* sic è

diverso Indiciū nimis quā fun-
ctum æternæ Reprobationis est, DEO
maledicere, ut mox idem Vates Re-
gius addit: *Maledicentes autemet, di-
speribunt.* Et verò, quænam alia,
quā Infernalis progenies illa esse
possit, quæ non alio Idiōmate uti-
tur, quā illo, quo totus infernus solo
loquitur? O Blasphemi infelices!
apparet enim verò plus satīs, quā
pertineatis ad Patriam: lingua enim
vestra manifestos vos facit. Jam la-
ta est à DEO contra vos sententia:
imò à vobis ipsis lata est, cū vestra
vos lingua Impios, consceleratos,
sacrilegos, ingratos, Damnatis sup-
pares, Dæmonum æmulos, Præcur-
sores Principis Blasphemorum, quem
olim tellus Anti-Christi titulo spe-
ctabit, esse convincat. *Imitatis lin-
guam blasphemantium*; non est aliud
quod expectes, *condemnabit eos tuum.*

Job. 15.
5.

III.

XVII. Sed ne Reos hos damnemus
inauditos & tam formidandam con-
tra eos feramus sententiam, audia-
mus, quid illi ad se purgandos afferre
soleant. Sunt autem excusationum
ejusmodi duæ potissimum; prima est
prava assuetudo, altera præcipitis iræ
impetus. *Vellem, inquit eorum non-
nemo, non blasphemare, sed ita assuevi,
nec emendare me possum.* Ad istud
quod spectat, non ego negaverim,
si non nemo proferendis injuriis in
Deum verbis assuetus mediis utatur
ad abstinendum ab iis, quoad ejus fie-
ri potest, contingere haud difficul-
ter, ut nonnunquam aut perturba-
tionis impetu, aut assuetudinis suæ

pravæ vi sic obruatur, ut prorumpat
in voces blasphemias, quin pec-
cet, deliberationis sufficientis defe-
ctu, juxta illud: *Est qui labitur lin-
guā, sed non ex animo.* Aut si pec-
cat, leviore duntaxat noxā se obstrin-
gat. At si is, pro eo, quod odio in
assuetudinem suam feratur, & me-
diis ad illam evellendam idoneis a-
piis que utatur, eam repetitis identi-
dem actibus, nullā emendationis cu-
rā, auget, affirmo, quod assuetudo
prava tam non elevet rationem cul-
pæ, ut plus potius in eam malitiæ
diffundat. Quā bellè se purgaret
fur ille, qui sic Judicem alloqueretur:
Ne me, quæto, jubeas in furcam agi,
jam enim diu est, quod furtis assue-
vi. Quin vel hac causā, reponeret
Judex, dignus esses non uno pende-
re è patibulo, si è pluribus simul pen-
dere posses; quia alienæ rei rapiendæ
assuetus plus nocet quieti publicæ, &
illam gravius nocentiūque perturbas,
ut rem verbo, peccare ex assuetudine
in veterata, est majori animi vitiumq;
contentione, atque adeò atrocius gra-
viūque peccare, ut pridem Angelicus
affirmavit.

XVIII. Ad præcipitem iræ impe-
tum, quo alius quispiam linguæ suæ
temeritatem excusat, quod spectat,
dubium non est; illam Blasphemiam,
in quam ex fastu & timore animi quis
prorumpit, ut magis consulto cogita-
tione profertur, ita haud paulò de-
testabiliorem esse illā alterā, quam
quis animi, iracundiā perturbati, im-
petu effudit. Tamen quæ vesania
est, id evincere velle, contumelias
in

in Divinam Majestatem jactas satis purgari ex eo, quod animo ad indignationem commoto prolata efferantur, cum ejusmodi indignantis animi imperus verba injuriola in hominem prolata non excuset? si quis iram atrocissimum in nostrum quemplam convicium jaciatur, an nullo injuriæ sensu altum dissimulans omnia? an non potius sæpe pro responso aut pugnos, aut pugionum ictus reddimus? Et omnem culpæ rationem contumeliæ Deo illatæ tollat iracundia? Fingamus infimam ex plebe homuncionem aliquem, qui sordida oris incrementa Principi in faciem expuat, & factum excuset, cum dicto, se tulli laborare: an ideo facinus non luet? An non exprobrabit neglectam omnem observantiam & omnem humanitatem princeps, dicetque: Mortalium irreverentissime, an angulus deerat, in quem putida tua phlegmata ejiceret; aut an alius toto conclavi Regio locus illi dignior tibi visus non est, quam ego Princeps tuus? Si autem merito sic in hominem inveheretur homo, quid Deus omnium Dominus reponet protervis illis, qui existimant, se infernale suum idioma purgare abunde posse excusatione tam frivola, qualis est hæc, blasphemasse se quidem, sed iracundiam impulsos? Quid, inquiet, cum trepidi, pallentes, palpitanesque ejus tribunali jam adstabunt? Quid hominum impudentissime, an aliter exonerare iracundiam tuam non poterat, quam sordidissimo ore tuo conspurcando divinum Corpus, divinum

Sanguinem meum? Illum Inquam Sanguinem, cujus vel guttula unica immensum quantum pretiosior est rebus omnino conditis condendisque omnibus? adeone despiciabilis tibi evasi, ut opinione tuâ tellus hæc non habeat vilius quidquam DEO tuo, Conditore tuo, Servatore tuo? Quid tunc reponent illi, quibus tam horrenda sacrilegia serviunt pro signo sensus ex molestia percepti? Nunc ipsi sic rem istam accipiunt, ut ipsi volunt; tunc in id intentos esse oportebit, quomodo & quo sensu eam Judex ipsorum sit accepturus.

XIX. Non id, inquit, his verborum formulis agimus, ut Deum despiciatui habeamus, sed ut justum metum incutiamus subiectis, utque hanc rem serio agi certi sint. Itane, Dilectissimi, verba hæc perfidi Sacrilegii plena, prudens aptumque ad finem hunc consequendum medium vobis videntur, verba, inquam, quibus indigniora, atrocissimum, perfidiæ veneno turgidi, rabidi indomiti que, qui uspiam sint Cæli hostes, evomere non possent? *Dæmones ad Christi nomen exhorrescunt*, Sancti Gregorij Nazianzeni verba sunt. *nos vero Nomen adeo venerandum contumeliâ afficere non veremur.* Ideone Servator noster Jesus Corpus induit, ideo suum profudit sanguinem, ut liberis, uxori, ancillis, famulis terrorem incutiant? Probaretis vos illius stoliditatem, qui ut aves à seminibus terriculamento abigeret, Sacerdotis aut sacrificantis, aut

Orat. 21.

aliis ritibus defuncti, preciosissimas vestes & pulcherrimas, è perticâ suspenderet? An unquam ad finem tam sordidum abjectumque id ipsi permetteretis, quasi centones alii sordidi, laterique domi non sint ad ejusmodi simulacra vestienda? An alia verba defunt, ad bilem exonerandam, & familiares ad officium compellendos idonea, si res ita postulet, quin Cælum contumeliis laceffatis? An autem vera infantæ hujus causa comperta vobis est? Non iræ impetus, non alios ad officium adigendi necessitas vera hujus rei causa est; sed modicus ille Dei timor, modica, aut nulla supremæ illius Majestatis infinitæ cognitio;

Hom. 26. Nescitis, quid sit Deus, & qualis debeat ad Pop. ore vocari: ait S. Joannes Chrysostr.

mus. Cùm quis nos contemptim & nullâ reverentiâ nominat, non absque justo convicio illi ingerimus, ut pergit idem Sanctus Doctor: *Os tuum ablue, & ita commemora:* & nos ore impuro non verebimur Sanctissimum DËI Nomen pronuntiare? Prætervi illi & impudentes, qui Christo in Crucem suffixo maledicebant, maledicebant illi, negare non possumus, liberè & respectu nullo: sed quâ causâ? eâ, ait S. Ambrosius: quia transibant tantum, nec aliquam in eo contemplando moram trahebant: *Prætereuntes blasphemabant eum.* Sisteat aliquantum miseri, & perpendissent, ipsas illas tam crudeliter perforatas manus, lumen olim dedisse Soli, & nunc eidem illud eripere, ut tenebræ ante tempus ingruerent; enimverò non blasphemâs-

sent Dominum tantæ potentæ; sed percussissent potius pectus suum, & confessi, eum, qui jamjam in trunco illo expirabat, verè Deum esse, veniam admisorum à se scelerum supplices potius rogâssent, quàm ut sibilis illa suis accachinis congeminarent. Nec aliud ego ineptissimas ad excusationes repono. *Blasphemo iræ impetu.* Itane, itane iræ impetu? si perpenderes Deum illum à te tam protervè & inhumanè contemptum, esse illummet ipsum, qui te produxit è nihilo, qui momento omni alit conservatque, qui tetuetur, qui amore tam benefico te redemit, sanguine suo in lytrum oblato; illuminet, qui non diu post Judex contra te feret sententiam, & sepulchro te, si ita collibuerit, ignis sempiterni condet, enimverò sanctè assero, te pro eo, quod sanctissimum ejus nomen conviciis proscindas, aliud non facturum, quàm gemitibus, clamore sonoro, corde dolentissimo, misericordiam flagitaturum. Sed quia horum nihil in mentem revocas, nihil seriò cogitas, hinc preces supplices maledictis mutas: *Prætereuntes blasphemabant eum.* *Matth. 23. 39.*

XX. Cùm pauculorum assum litem quis mover, video vos sollicitè eâ cogitatione defixos, quomodo oblato aliquo munere concilietis Judicem, Patronos inveniatis, causæ momenta inculcetis, vos, vestrum negotium, vestra emolumenta ad nauseam & fastidium usque commendetis. Interim ita sic vos in transversum agit, ut jactatis in Deum contumelias & convicia, etiam non ignoretis, esse eum vestrum

strum Judicem, & Judicem in causâ, quâ agitur de malo, quod caret omni remedio, Judicem severum, Judicem summum, à quo appellare & provocare non liceat. Equidem ne quis blasphemet ut perfidus Apostata, satis est credere ut verè Christianum. Consceleratus quispiam aliorum flagitiorum cumulo istud addiderat, ut blasphemias etiam sibi redderet familiares. Detinebatur in vinculis in urbe Mexico ipsâ Christi Servatoris Cruciatibus recolendis sacrâ hebdomadâ: hâc igitur, tanquam tempore peccatis explandis præcipuè destinato, à Sacerdote, ad noxas pro facto tribunali aperiendas invitatus, protervè respondit, sibi ejusmodi remedio opus non esse. Saltem, reposuit Sacerdos, blandè hominem intuitus, si fateri noxas non luber, molestum tibi non sit ex me audire, quanta tibi incumbat necessitas linguam posthac à crebris in Deum maledictis jaciendis abstinendi, qua hæcenus re non Dei solum patientiam irritasti gravissimè, sed sociis etiam tuis execrabilem te reddidisti. Tam non moverunt hæc hominem, ut frontem contumaciùs perfricans, imò, responderit, vel ideò, quia id tibi molestum video, plùs deinceps quàm unquam hæcenus blasphemabo: & cum dicto tergum illi obvertit. Nocte proximè insecutâ, cum humi ille se bestię instar ad tomnum capiendum abjecisset, prodeunt ex carceris angulo quopiam gemini prægrandi staturâ Dæmones, quorum unus accensam manu lucernâ præferebat, vacuis alter manibus ad

blasphemum illum accessit, & è somno excitarum sic allocutus est. Tunc ille protervus, qui vel ideò blasphemare animum obstinasti, ut animi arbitro ægrè faceres? en adsumus ad mercedè, quam promeruisti, exolvendam. Cum dicto hominem arripit, pilæ instar sursum projicit: & pondere suo deorsum lapsi os pugno atrociter contundit, ac tamdiu crudelem pergit ludum ludere, dum pessimè os illud tam impudens laceraret. Mox humi sedere compulso os ita probè contusum vi magnâ diducit, linguamque palato assuit. Videri dein desit cum altero, qui lucernam tenuerat, misero illo humi, bovis instar in macello cæsi, abjecto, & intra dentes mugiente. Ubi illuxit, inventus est miser ita, ut dicebam, elinguis: evocatis proin & chirurgo, & Sacerdote, arte nullâ divelli à palato lingua potuit, manu Dæmonis affixa, dum infelix scelestam animam exhalarer. Supplicium hoc mite admodum fuit, siquidem illo miser in rem suam, antequam vivere desineret, usus est; fuit enim hoc radicem mali aggredi, & ligare indomitam illam belluam, linguam inquam blasphemam, quæ omnino, feræ instar, in rabiem acta, quanto plus nocebat alijs exempli pravitate, tanto etiam crudeliùs in se ipsam peccato suo sæviebat. Si tamen vobis certò constaret, linguam vestram, quâ primùm vice prorumperet in voces tam sacrilegas, statim assuendam palato, quin unquam deinceps, per omne reliquæ vitæ tempus, avelli posset, credámne futurum adhuc ex omni hoc numero

numero vel unum, qui tamen linguæ suæ hastâ, velut equestri in ludo, vellet decurrere, eamque in ipso Christi pectore frangere? Non equidem existimo, nec ullo modo induci possum, ut credam, futuram tunc ullam iracundiam, tam non sui potentem, ut ex ore hominis Christiani eliciat verba, quæ vel Atheum puderet proferre; & quomodo non pro eo, quod aliæ altæque identidem excogitentur frivola tam abominandi abusûs excusationes, omnis cura potius converteretur ad inveniendam illum stirpitum evellendi media? Nemo non imperare sibi potest, quo minus contumelias effutiat contra virum Illustrem, contra Civem, quin & contra sordidissimâ ex plebe aliquem, qui nihil illi facessat molestiæ, & imperare tamen, si velit, non possit, ne contra Deum illas effutiat?

XXI. Ne, quæso, Dilectissimi, ne queramus rationes, quibus elevemus flagitia rei tam detestabilis, quàm est blasphemandi mos; junctis potius animis & studijs eum à nobis ejiciamus quàm longissimè, priusquam Christus ad eum judicandum superveniat: *Blasphemia tollatur à nobis, cum omni malitia*; sic Apostolus hortatur. Expellatur Blasphemia à vobis omnibus, cum sit peccatum, quod omne genus flagitiorum secum trahit. Ponderemus diligenter hæc verba, saluberrimis monitis referta. Primò dicit, tollendam esse Blasphemiam, *tollatur*: non ait, tollendos esse Blasphemos; vult deinde: ut à cunctis tollatur, omnium enim res in eo agitur, ut ex toto uni-

verso extirpetur vitium tam è diame- tropugnans cum honore DEO debito, & mortalium salute; eaque causâ cunctos oportet jungi sancto fœdere ad illud, tanquam hostem omnium communem, expugnandum: Sacros Oratores quidem, ut illud impugnent linguâ è suggestis; Confessarios è sacris tribunalibus. Præsules censuris, Principes decretis; Patres familias, acerrimè in eos invehendo, quicumque è suis ejusce culpæ rei deprehenderentur: ante omnia autem cavendo studiosissimè, ne sui pravitate exempli quemquam ad ejusmodi impietatem pelliciant. Quin & subditos ipsos par est exardescere sancto quodam fervore ad increpandos & corrigendos omnes, quicumque blasphemant, ut jubet Concilium Lateranense, etsi spes emendationis nulla affulgeat: quocunque enim modo res cadat, serviet lingua ejusmodi exprobrans ad reddendum DEO honorem, quem blasphemia lingua DEO abstulit; quæ etsi fervore, tanti facinoris intolerante, progredere quis ad obtundendum pugno os ejusmodi sacrilegum, & sic obturandum, laudem ea res à S. Joanne Chrysostomo promereretur, imò non semel etiam suaderi posset: *Contere: inquit S. Doctor, os ipsius, & manum tuam percussione sanctifica*. Si cui tantùm animi non est, ego saltem timidioribus suaderem, ut tacite secum dicant, cum blasphemantem quem audiunt: Heu linguam execrabilem! quanto præstaret te mille in frustra diffringi? itane tu Magnum illum Deum traducis, quem hoc ipso momen-

If. 37.
23.

momento totus Cæli exercitus Sanctum, Sanctum, Sanctum magnis vocibus proclamat? Cui exprobrasti? Et quem blasphemasti? Et super quem exaltasti vocem? Cogita aliquantum, quis ille sit, quem tui tibi furoris metam constituis; cogita, quam dignum sit omni excogitabili reverentiâ ac gloriâ sanctissimum illud nomen, quod tu adeo indignè tractas. Dignum non vulgari laude est, injuriarum sibi illatarum esse tolerantissimum; sed Deo illatas patienter ferre tam non meretur laudem, ut animi potius ingratisimi, ac perversi; imò tacitæ cum Impiis conspirationis ac perfidiæ argumentum sit: siquidem rectè sensit Author Imperfecti.

Hom. 7.
in Marc.

XXII. Tollatur igitur abusus tam execrabilis, qualis est iste, maledicendi Deo, & tollatur à vobis. Hoc autem à vobis dupliciter accipi potest: primò ut eos significet, qui conjunctis studijs tollere debent blasphemiam; deinde eos, quorum à linguâ & ore tolli debet blasphemia. Qui jungi debent ad eam tollendam, omnes sunt, dempto nemine, ut dicebamus: Illi, quorum ex ore tolli debet, Christiani præcipuè esse debent, quos inter tanto par est pluris æstimari DEUM, quanto hic ab illis clariùs cognoscitur. Id nò fiat, quam quæso vitam victuri existimentur? plenam utique omni malitiâ. Nec enim vitam hoc unquam solitarium est; nam aut antambulones habet scelerum omnium turmas, aut sequaces: eâ causâ, dicit Apostolus; *Blasphemia tollatur à vobis cum omni malitiâ; quem enim* R. P. Segneri *Christi. Instr. Tom. I.*

non pudet linguâ suâ tam contemptim & protervè habere ipsum DEUM, omnem humanitatis, ne dicam, Religionis, in DEUM sensum excuisse dici potest. Sed nec illud mysterio vacat, quòd Apostolus non dicat *cum omni iniquitate*, sed, *cum omni malitia*; id enim indicat, Blasphemiam non esse ex communi quodam iniquitatis genere, sed esse iniquitatem omnium, quæ cogitari possint, terribilissimam, & ex eo genere, quod propriè malitia appelletur. Hinc advertite. Peccatum hoc à Christo dici *Irremissibile*, non quòd venia donari non possit, sed quòd difficulter admodum venia illi detur; haud aliter ac plagæ aliquæ *Incurabilæ* vocantur: nam et si hæ peritâ chirurgi manu nonnunquam persanentur, non persanantur tamen, nisi rarò admodum & difficulter. Et verò quo jure tandem quis velle potest, ut naturâ suâ dignum sit promptâ ac facili veniâ peccatum, in quo nihil invenit Deus dignum ullâ miseratione, positâ licet communi mortalium imbecillitate? Non enim hinc ulla est utilitas: ex Blasphemiâ enim non est quisquam, cui lucri aliquid accrescat, præter quàm Infernus: sed neque oblectamenti aliquid invenitur, cum lingua blasphemia absynthio tantum poterit. Honestas autem quomodo esse potest, cum non fortitudo, sed stultitia sit ac insania, DEUM ipsum aggredi? *Qui contemnunt me, erunt ignobiles.* Blasphemi omnes vilissimi & planè infames sunt, si non natallum, operum certè P ac

1. Reg. 28.
30.

ac factorum ignobilitate. Si enim Lex eum infamem esse pronuntiat, qui Principi suo maledicit; vos ipsi iudicate, minusque infamiae in eum redundet, qui Principum Principem, supremum Dominorum omnium Dominum, & totius Universi Monarcham blasphemat: illum, cujus throno omnium Regum throni comparati ne tantum quidem assurgunt, ut vel pro scabello ipsi servire possint! Atque hinc manifestum fit, Peccato Blasphemiae bibi iniquitatem tanquam aquam puram, quae neque pretij aliquid, neque suavitatis, neque virtutis ad nutriendum habeat. Unde Divina Justitia tanto irritatur acerbius ad eum condemnandum, qui nihilominus labra ad eam bibendam admove-
Job. 13, 16. vere non dubitat. *Condemnati erunt omnes, qui blasphema verint te.*

XXIII. Si proinde hoc est numero, quod bonus Deus avertat, essent non pauci, ad tam turpe vitium proni, nihil illi non agant, ut quam celerrime eo immunes fiant. Quam celerrime inquam; cum omnis quantumcunque brevis morula possit esse summè detri-
Hippoc. l. 1. Prae- fugi mentosa. Profligatae valetudinis argumentum est, respiratio frigida. Si frigeant manus, si pedes, nihil quidem id boni portendit: at non tantum mali, quantum frigida respiratio; haec si accedat, enim verò de sepulchro prospiciendum est, jam enim aeger cum morte luctatur. Idem ego de Animae malis pronuntio. Si manus usque adeo refrigererint, ut boni jam faciant plane nihil; si pedes, sic ut ne desiderium quidem super sit quidquam ex virtute agendi; malo omnino loco, & pessimà condi-

tione sic frigentium res sunt: at si Insuper & halitus hiemem spiraret, si, inquam, non solum Deum quis factis suis operibusque non glorificet, sed etiam protervè & contumeliosè verbis tractet, o vos miseros! Haec respiratio tam frigida, lethalis est: unde si haec respirandi ratio non mutetur confestum, fieri nequit, ut Anima longè absit ab exitio sempiterno.

XXIV. Tollatur igitur abusus iste, tollatur à vobis, Deo supplices accedite; poenale opus, non parum molestum, exequi decernite, quoties labi contigerit: quin & animi arbitrum rogate, ut suo ipse imperio simile à vobis opus exigat, majori quam ipsimet possitis, auctoritate: omnè, vitium hoc serio emendandi, semitam, modum omnem celeres occupare; cum agatur negotium, ex quo pendet salus vestra sempiterna, Hoc nisi fiat, equidem jam videor mihi videre vos cum illis ardere, quorum in flammis unica & gratissima erit occupatio, doloris acerbitate illam admordere & discerpere linguam, quae diabolicis loquendi formulis illasmet accendit & animavit, & atrocioribus blasphemis illam adaugere calamitatem, cujus ipsa blasphemiae causa fuerunt. *Comman. Apoc. 16. 11.* *ducaverunt linguas suas pra dolore; & blasphemaverunt Deum Caeli, & non egerunt poenitentiam ex operibus suis.* Sed quid poenitentiam speremus in Inferno? nunc nos admissorum poeniteat, dum displicere adhuc potest culpa. In Inferno agnosceretur, quantum mali culpa parturierit, & tamen ipsa amabitur; tantum in damnatis illis animabus rabies ac furor poterunt.

DISCUR-